Christus Rex

Glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Broj 2 – listopad / studeni 2014.

Oltar pripravljen za svetu Misu
koju je služio p. Stefan Frey
u Zagrebu, 19. rujna 2014.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo Svećeničkog bratstva sv. Pija X.
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
Hrvatska
Email: christusrexhrvatska@gmail.com

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji,

od izlaska broja 1 *Glasnika* mogli smo poduzeti daljnje korake za jačanje našeg apostolata u Hrvatskoj. 19. rujna celebrirao sam svetu Misu u Zagrebu i održao sam predavanje o značaju sv. Pija X. za današnje vrijeme crkvene krize, koje je bilo dobro posjećeno. Objavit ćemo ga u ovom broju Glasnika. Prigodom ovog posjeta mogao sam bolje upoznati Vašu lijepu domovinu koja i danas još svjedoči o dubokom duhu vjere.

U međuvremenu je jedan zainteresirani mladić posjetio naš novicijat za braću u Zaitzkofenu, jedna djevojka novicijat sestara u Göffingenu. Neka dragi Bog dovede mnoga dobra zvanja iz Vaše zemlje u naše Bratstvo kako bismo za nekoliko godina mogli utemeljiti priorat u Hrvatskoj koji sjaji i privlači. Molite se dotada za jedno takvo utemeljenje, molite se svednevice za ovu milost.

Potrebne su takve zdrave stanice u Crkvi i za društvo od kojih proistječe ozdravljenje, također i s obzirom na prijeteću pogibelj od islama.

Sa svećeničkim pozdravom i blagoslovom u raspetom i uskrsnulom Gospodinu i njegovoj Presvetoj Majci, Kraljici svete Krunice,

P. Stefan Frey

Pater Stefan Frey
Poglavar Distrikta
Jaidhof, 7. listopada 2014. – Blagdan Kraljice svete Krunice

Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a o susretu s kard. Müllerom

Danas, u utorak 23. rujna 2014., Generalni je poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X., Msgr. Bernard Fellay, u pratnji dvojice generalnih asistenata: patera Niklausa Pflugera i patera Alaina-Marc Nélyja, susreo pročelnika Kongregacije za nauk vjere, kardinala Gerharda Ludwiga Müllera.

Kardinala Müllera pratili su msgr. Luis Ladaria Ferrer, S. J., tajnik Kongregacije za nauk vjere, msgr. Joseph Augustin di Noia, OP, podtajnik, te msgr. Guido Pozzo, tajnik Papinskog povjerenstva Ecclesia Dei.

Razgovor je održan u prostorijama Kongregacije za nauk vjere od 11.00 do 13.00 sati.

Služio je kao prvi susret između kardinala Müllera i msgr. Fellaya i imao je za cilj zajednički donijeti zaključke o odnosima između Svete Stolice i Svećeničkog bratstva sv. Pija X od odreknuća pape Benedikta XVI. i odlaska kardinala Williama Josepha Levade, bivšeg pročelnika Kongregacije za nauk vjere.

U tijeku razgovora koji se odvijao u srdačnoj atmosferi, razmotrene su doktrinarne i kanonske poteškoće te se raspravljalo o trenutačnoj situaciji Crkve. Odlučeno je da će se nastaviti sa susretima kako bi se razjasnila postojeća nesuglasja.

Menzingen, 23. rujna 2014. godine

Izvor: DICI

Razgovor s msgr. Fellayom nakon susreta s kardinalom Müllerom

Pastoral nužno mora proistjecati iz nauka

Prošlog 23. rujna primio Vas je kardinal Müller. Službeno priopćenje Tiskovnog ureda Svete Stolice preuzima iste riječi priopćenja iz 2005. godine gdje je nakon susreta s Benediktom XVI. bio govor o jednom... **„postupnom djelovanju unutar razumnog roka", te** ***„sa željom da se dođe do potpunog jedinstva" – službeno priopćenje iz 2014. govori o „potpunoj izmirbi“. Može li se reći da smo opet dospjeli na polazišnu točku?***

Da i ne, već prema stajalištu i gledištu. Nema ništa novo utoliko što smo i mi i naši sugovornici konstatirali da doktrinarna nesuglasja, koja su u tijeku teoloških razgovora od 2009.-2011. jasno izišla na vidjelo, i dalje postoje i da mi s obzirom na ovu činjenicu ne možemo potpisati doktrinarnu preambulu koju nam je Kongregacija za nauk vjere podastrla 2011. godine.

Ali što je novo?

Imamo novog Papu i novog pročelnika na čelu Kongregacije za nauk vjere. Razgovor je pokazao da ni oni ni mi ne želimo prekid odnosa: obje strane polaze od činjenice da se doktrinarna pitanja moraju razjasniti prije kanonskog priznanja. Stoga rimske vlasti sa svoje strane zahtijevaju potpisivanje doktrinarne preambule dok mi sa svoje strane zbog dvosmislenosti ne možemo potpisati.

U nove činjenice spada i pooštrenje crkvene krize. U predvečerje Sinode o obitelji pojavile su se ozbiljne i opravdane kritike više kardinala koje su bile upravljene protiv prijedloga kardinala Kaspera o pripuštanju sv. Pričesti rastavljenih i „ponovno vjenčanih“. Od kritike dvojice kardinala Ottavianija i Baccija u Kratkom kritičkom pregledu Novog obreda Mise godine 1969. Rim još nije vidio nešto slično. No ono što se nije promijenilo, jest da rimske vlasti i dalje ne vode računa o našim kritikama Koncila jer im se one čine drugotnima ili čak iluzornima s obzirom na teške probleme koji danas postoje u Crkvi. Ove vlasti priznaju krizu koja potresa Crkvu do najviše razine – čak i među kardinalima. Ali one ne uviđaju da bi sam Koncil mogao biti glavnim razlogom ove besprimjerne krize.

Biste li mogli navesti konkretni primjer?

Prijedlozi kardinala Kaspera u korist pripuštanja rastavljenih i „ponovno vjenčanih“ sv. Pričesti pokazuju što mi između ostaloga predbacujemo Koncilu. U svojem govoru kardinalima prigodom konzistorija od 20. veljače ove godine predložio je da se čini ono što se činilo na Koncilu, naime da se ponovno potvrdi katolički nauk, ali istodobno ponudi otvorenost u pastoralu. U svojim različnim intervjuima s novinarima nastojao je napraviti razliku između nauka i pastorala: on podsjeća na to da se nauk u teoriji ne može promijeniti, ali istodobno uvodi misao da u konkretnoj situaciji postoje situacije gdje se nauk ne može primijeniti. Stoga po njegovu mišljenju spada na pastoral da se pronađu rješenja…nauštrb nauka.

Sa svoje strane Koncilu predbacujemo ovo umjetno razlikovanje između nauka i pastorala jer pastoral nužno mora proistjecati iz nauka. S obzirom na višestruka otvaranja na području pastorala uvedene su bitne promjene u Crkvi te je time oštećen i njezin Nauk. To se odigralo tijekom Koncila i nakon njega i mi želimo javno pokuditi istu strategiju koja se danas primjenjuje protiv bračnog morala.

Dakle, na Koncilu su postojale promjene samo u pastoralu koje su neizravno naštetile nauku?

Ne, moramo ustvrditi da na poduzete ozbiljne promjene i na razini samog nauka: vjerska sloboda, kolegijalnost, ekumenizam…Ali također je istina da se ove promjene jasnije i bjelodanije očituju u konkretnoj pastoralnoj primjeni; jer u koncilskim dokumentima samo se predstavljaju kao jednostavna otvaranja, samo kao aluzije i s puno šutnje…Tako ona po izričaju mojeg prethodnika patera Schmidbergera postaju „tempiranim bombama“.

Gdje u prijedlozima kardinala Kaspera vidite pastoralnu primjenu koja čini vidljivijom doktrinarnu promjenu koja je uvedena tijekom Koncila? Gdje vidite „tempiranu bombu“?

Kardinal je izjavio u jednom intervjuu koji je dao vatikanistu Andrei Tornielliju 18. rujna ove godine: „Crkveni nauk nije zatvoren sustav: Drugi vatikanski sabor uči da postoji razvoj u smislu mogućeg produbljivanja. Pitam se ne postoji li i u ovom slučaju [tj. u slučaju civilno „ponovno vjenčanih“ i rastavljenih] slično produbljivanje kao kod ekleziologije : Premda je Katolička Crkva istinska Kristova Crkva, postoje također i elementi crkvenosti izvan institucionalnih granica Katoličke Crkve. Zar u određenim slučajevima također ne mogu postojati i elementi sakramentalnog braka kod

kršćanski život, javni angažman; elementi koji u nebračnoj životnoj zajednici (to jest u slobodnoj vezi) nedostaju".

Kardinal je Kasper posve logičan i koherentan: predlaže pastoralnu primjenu novih načela na brak, načela o Crkvi kako su na Koncilu izrečena u ime ekumenizma: Postoje elementi crkvenosti izvan Crkve. Na logičan način prelazi s crkvenog ekumenizma na ekumenizam u braku: po njemu bi postojali elementi kršćanskog braka i izvan sakramenta. Kako bismo stvari konkretnije vidjeli, pitajte jedanput bračne drugove što misle o bračnoj „ekumenskoj" vjernosti ili o vjernosti u različitosti! Ovu posljedicu mi javno kudimo, ali to Kongregacija za nauk vjere ne vidi ili to ne želi prihvatiti.

Što se treba razumjeti pod izrazom Tiskovnog ureda Svete Stolice o „postupnom djelovanju"?

Uzajamnu želju u Rimu i u Bratstvu sv. Pija X. da se doktrinarni razgovori održe u proširenom i manje formalnom okviru nego kod dosadašnjih pregovora.

No ako doktrinarni razgovori od 2009.-2011. nisu ništa donijeli, čemu služi da se ponovno s njima otpočne, pa čak i u ovom proširenom okviru?

Jer želimo slijediti primjer msgr. Lefebvrea koji nikada nije odbio odgovoriti pozivu rimskih vlasti. Mi uvijek odgovaramo onima koji nas pitaju o razlozima naše vjernosti Tradiciji. Ne možemo izbjegavati ovu dužnost i mi to činimo u duhu i s obvezama koje su definirane na posljednjem Generalnom kapitulu.

Budući da ste u početku govorili o audijenciji koju mi je dao Benedikt XVI. 2005. godine, želio bih spomenuti sljedeće. Sjećam se da sam rekao da mi želimo pokazati da bi Crkva bila jača u današnjem svijetu kada bi se držala Tradicije; želio bih dodati: kada bi s ponosom gledala na svoju dvijetisućljetnu Tradiciju. I danas još jedanput ponavljam da mi želimo dati svoje svjedočanstvo: Ako Crkva želi prevladati ovu tragičnu krizu koju proživljava: Tradicija je odgovor na ovu krizu! Tako svjedočimo svoju djetinju privrženost Vječnom Rimu, Crkvi, Majci i Učiteljici Istine s kojom smo najdublje povezani.

Kažete da je posrijedi svjedočenje; nije li to štoviše ispovijest vjere?

Jedno drugo ne isključuje. Naš je utemeljitelj volio reći da teološke argumente kojima priznajemo svoju vjeru naši rimski sugovornici ne razumiju uvijek. Ali to nas ne oslobađa obveze da uvijek ponovno na njih podsjetimo.

dodao je da konkretna ostvarenja Tradicije: sjemeništa, škole, broj svećenika i redovnika, bogoslova i vjernika…također u sebi nose veliku dokaznu vrijednost. Protiv ovih opipljivih činjenica ne postoje prividni argumenti koji se mogu održati: contra factum non fit argumentum [protiv činjenice nema dokaza]. U sadašnjem slučaju ovu bi se latinsku životnu istinu moglo prevesti riječima Isusa Krista: „Stablo se po svom plodu poznaje." U ovome smislu moramo, uz ispovijedanje vjere svjedočiti i za vitalnost Tradicije.

(Izvor : FSSPX/MG – DICI od 03/10/14)

* * *

Život i poslanje sv. Pija X.
(propovijed p. Freya, Zagreb, 19. IX. 2014.)

Svećeničko bratstvo sv. Pija X. ima rijetku počast, da za zaštitnika ima jednu od najvećih ličnosti među papama u povijesti. Stoga u jubilarnoj obljetnici – stogodišnjici njegove smrti, promatramo s udivljenjem, ali i puni pouzdanja, našeg nebeskog zaštitnika kojemu je povjereno naše Bratstvo.

Našeg zaštitnika možemo ubrojiti među najveće pape, jer je povezao svoju izvanrednu osobnu svetost s uzornim obavljanjem papinske službe u najtežim vremenima. On nije bio samo jedan veliki svetac, nego i izvanredna pastirska ličnost na Petrovoj stolici. A što čini veličinu jednog pape? Postoje prije svega dvije osobine koje bi trebale obilježavati Kristova namjesnika, Dobrog Pastira: Prvo, o<u>n mora ljubiti svoje stado</u> do potpunog darivanje sebe, jer dobri pastir polaže svoj život za svoje ovce. Drugo, <u>on mora štititi svoje stado od vukova</u>. To jest, od njega se traži budnost, hrabrost i beskompromisna čvrstoća da bi odbio vukove, a to su lažni proroci, lažni učitelji. On ne smije biti najamnik! Možemo vidjeti da su ove obje bitne osobine pastira na posve čudesan način ujedinjene u Piju X. One su nešto najistaknutije u ličnosti ovog svetog pape; one su nit vodilja čitavog njegovog života i stapaju se u njemu u jednom savršenom, čudesnom skladu. Promotrimo sve to malo pobliže, da bismo od njega učili, nadahnuli se njegovim primjerom i da bismo ga nastojali revno nasljedovati.

1. <u>Očinska dobrota Pija X.</u>

Svi ljudi koji su ga poznavali (kao kapelana, biskupa i papu) složno svjedoče:

predao za povjerene mu duše i nije se štedio. U mjestu je sjećanje na njegovu bezgraničnu ljubav ostalo neprestano živjeti. U stvari, on je živio kao najbjedniji u svom mjestu. Oskudica ga je stalno pratila. Bez oklijevanja, bio je spreman dati svoju košulju ili posljednji novčić. Nijedan nevoljnik nije uzalud pokucao na njegova vrata, znao je da će uvijek pomoći, čak i ako je morao razdati posljednje zalihe svoje smočnice. On je davao sve, jer je uistinu volio svoje i nepokolebljivo vjerovao u Boga.

Bio je osobno veoma skroman. Jedna žena iz Tombola kazala je: ,,Don Sarto ima tako istrošeni kaput, da kapelani iz okolice u šali govore, da je bio u ratu". Kasnije, kao župniku u Salzanu pružila mu se prilika da zaživi ljubav na herojski način, kada je 1873. Italiju pogodila epidemija kolere. Tu je on darivao ne samo svoju imovinu, nego i čitavu svoju osobu. Bio je spreman dati svoj život za bolesne i umiruće. Povjerio je kapelanima, da se brinu o živima, dok se on sam htio posvetiti umirućim. Dan i noć radio je kao svećenik, njegovatelj bolesnih, liječnik, i žurno je obilazio od kuće do kuće. Noću je pokapao mrtve. Kad je pobjegao grobar, on sam nosio je lijes do groba. Kada je groznica minula, bio je sličan smrtnoj prilici. Uslijed nečuvenih napora posve je omršavio, postao iscrpljen i oslabljen. Njegov je život bio primjer junaštva, o kojemu je Isus kazao: ,,Veće ljubavi nitko nema od onog, koji život svoj položi za svoje prijatelje".

Kad je s 50 godina postao biskup Mantove, nije prošlo puno vremena, dok se svi nisu oduševili ljubavlju svog biskupa, njegovom neusporedivom dobrotom. Svako malo moglo se čuti: ,,Naš biskup je dobar kao anđeo", ,,On je svetac", ,,On je više na nebu nego na zemlji". Dragi vjernici, nedostaje nam vremena, da bismo na sveobuhvatni način izložili očinsku, pastirsku ljubav našeg sveca. Ona je ostala i u godinama nakon što je postao Papa, jedna od njegovih prepoznatljivih osobina. Ona se očitovala možda na poseban način u njegovoj samilosti za izgubljene i neprijatelje Crkve. Kao papa, bio je u više navrata prisiljen intervenirati protiv nedostojnih ili modernističkih svećenika i s velikom boli poduzeti stroge mjere. U takvim slučajevima, ,,on je bio prvi koji je patio jer je imao suosjećanja za krivce".

Proveo je besane noći moleći za izgubljene, da dođu do prave spoznaje. Bio je pun obzira za ljudske slabosti. Kad bi čuo da se dogodilo nešto neprilično, uzvratio bi: ,,Svi smo mi od krvi i mesa; svi smo mi grešnici; svi mi možemo pogriješiti". Uvrede, ismijavanja, pogrde koje su mu nanesene, odmah bi oprostio i zaboravio sve iz velikodušne ljubavi prema Bogu.
Dragi vjernici, ova divna dobrota i ljubav sv. Pija X. primjer je za sve nas. Ako želimo osvojiti zalutale ovce, moramo činiti isto što i on. Ključ za srca je samo velikodušna ljubav.

2. Beskompromisna čvrstoća

Kako je god blag i popustljiv bio prema grešnicima, toliko je bio neumoljivo strog i čvrst, kada je trebalo zaštititi prava Božja i Crkve, i braniti svoje stado. Nije dopustio da išta utječe na odlučnost njegovih djela. Tu je sv. Pio X. pokazao snagu i energičnost jednog velikog vođe i junačku ustrajnost: odluke o nekom važnom pitanju, koje je spoznao kao prave i potrebne, provodio je u djelo neslomljivom jakošću. Tada je pokazivao snagu kojoj nitko nije mogao odoljeti. Nije uzalud kazao jedan stari venecijanski ribar, kada je čuo da je patrijarh Sarto izabran za papu: ,,Izabrali su za papu željeznog čovjeka"; a jedan čovjek iz Mantove kasnije je dodao: ,,željeza koje je sastavljeno iz ljubavi i vjere, ali tako čvrsto da ako bi Napoleon imao posla s njim, ne bi lako došao do cilja". Tog čovjeka od željeza Božja je providnost podigla na papinsku stolicu u jednom vremenu koje si je uzelo za zadaću boriti se protiv Crkve. Samo Bog zna kakvo se junaštvo tražilo od Pija X. da izdrži sve napade neprijatelja i brani Crkvu.

Najimpresivniji primjer njegove nepokolebljive snage bila je njegova borba protiv modernizma, koji je opisao kao sintezu svih zabluda. Vrijedno je malo razmotriti to njegovo velebno djelo. Malo tko je tu prijeteću smrtnu opasnosti prepoznao tako jasno kao on. U enciklici Pascendi, on kaže: modernisti su gori od svih drugih neprijatelja Crkve. Jer oni svoje planove za uništenje Crkve kuju ne izvan, nego u samoj Crkvi; a šteta je to veća, što bolje oni Crkvu poznaju. Zato se radi, da oni stavljaju svoju ruku ne na grane i izdanke, nego na korijen, na samu vjeru", da bi tako iz temelja uništili kraljevstvo Kristovo. Papa se najprije nadao da će moderniste privesti razumu. On je pokušao primijeniti sva moguća sredstva: očinsku dobrotu, potom i strogoću, ali sve je bilo uzalud. A kada je morao utvrditi da je modernistički otrov već zarazio mnoge svećenike, nije oklijevao djelovati sa svom odlučnošću, da bi zadao konačni udarac zabludama.

Taj je udarac bio dvostruk:

- Izlaganje i svečana osuda krivovjerja u dva dokumenta: Lamentabili i Pascendi 1907.

- A zatim i energične mjere zaštite koje su potrebne da bi se upravo iskorijenio modernizam. Bile su vrlo raznolike. Spominjemo samo najvažnije:

  - u bogoslovijama je skolastičko-tomistička filozofija morala bez iznimke postati temeljem crkvenih studija. Jer se modernizam temelji prije svega na pogrešnim filozofskim načelima koja se može nadvladati jedino zdravom filozofijom.

- Učitelje s modernističkim sklonostima treba neumoljivo ukloniti.
- Svi klerici koji se pripuštaju višim redovima, obvezni su položiti antimodernističku zakletvu.

Koliko su sve te mjere koje je poduzeo Pio X. bile učinkovite i potrebne, pokazala su sljedeća desetljeća. On je zaista uspio spriječiti opasnost i protjerati modernizam iz Crkve. I to za otprilike 50 godina. Međutim, modernisti se nisu dali potući i nastavili su djelovati uglavnom subverzivno. U mjeri u kojoj je budnost pastira nažalost kasnije počela opadati, otrov se ponovno probijao unutra, sve dok se na II. vatikanskom koncilu nije konačno probio i donio uništenje, kakvo povijest još nije vidjela. Postkoncilska tragedija je takoreći tužan dokaz o ispravnosti procjene i djelovanja Pija X. Zato je borba koju je naš slavni zaštitnik prije 100 godina vodio protiv modernizma, još uvijek vrlo aktualna i primjer za sve nas. Mons. Lefebvre junački ju je preuzeo, i ne smijemo iz ljubavi prema vjeri i Crkvi od nje nimalo odstupati.

Zazovimo na današnji dan i ubuduće našeg nebeskog zaštitnika puni pouzdanja: da bi očinskom blagošću svrnuo pogled na svoju obitelj, sa suosjećanjem u svim poteškoćama kojima je izložena.
Neka nas on prije svega vodi da bismo ne samo cijenili njegov slavni primjer, nego ga također hrabro i odlučno nasljedovali.

Neka nam to udijeli po zagovoru Blažene Djevice Marije, koju je predano čitavog života ljubio i uzeo kao zaštitnicu svog pontifikata.

* * *

Značaj svetog Pija X. za današnje vrijeme crkvene krize (predavanje p. Freya, Zagreb, 19. IX. 2014.)

U današnje vrijeme proživljavamo najstrašniju krizu koju je Crkva ikada prolazila. Ova kriza nije slučajno nastala, nego ima duboke uzroke koji sežu daleko u prošlost. Već prije više od stotinu godina ovi su uzroci djelovali i otpočeli su razvijati svoju razornu snagu.

Sveti je papa Pio X. kao jedan od malobrojnih svojega vremena spoznao ove pogibelji s prodornom jasnoćom i onda je neslomivom energijom poduzeo

odgovarajuće protumjere za njihovo prevladavanje. Smije se reći da ga je božanska Providnost odabrala kako bi uklonio ove smrtne pogibelji.

Gdje su postojale i u čemu su se sastojale pogibelji u to vrijeme?

Pio X. kazao je da se mogu svagdje susresti, i u društveno-političkom kao i u crkvenom području, a to su u biti svagdje iste pogibelji, samo u drukčijoj odjeći.

- U društvu je to bila sekularizacija, odnosno laicizacija.

- U Crkvi je to bio modernizam.

Objasnimo ukratko ove pojmove:

Sekularizacija društva znači odvajanje ili emancipaciju javnog života od Boga i Crkve. Bog i njegova Crkva nemaju što tražiti u državnom i javnom životu. Prema Piju X., neprijatelji su bili na djelu da „urede svijet kao da Bog ne postoji“. Kao da Bog nema nikakvog prava, kao da njegove zapovijedi ne vrijede.

Najveća krilatica onoga vremena bila je: sloboda! Čovjek treba biti bezgranično slobodan i neovisan. Mora se prema tome osloboditi od svega što sam nije odredio. Ovo oslobođenje treba vrijediti za sva životna područja: za mišljenje, znanost, moral, politiku, religiju itd., što u konačnici znači slobodu od Boga i njegova zakona! To su bile i jesu teze liberalizma, filozofije masona. Iluzija bezgranične slobode bila je dakle istodobno i mamac za pridobivanje masa za svoje bezbožne ideje.

Pio X. Označio je emancipaciju od Boga i Crkve kao bolest tog vremena. Bolest koja će nužno voditi u propast. Jer čovječanstvo je posvema ovisno o Bogu koji je izvor života. Bez njegove pomoći i smjernica njegovih zapovijedi ljudi nisu sposobni nadvladati svoj egoizam i živjeti u pravdi i miru. Oni ostaju neotkupljenima. Gdje se Bog izbacuje, šire se kaos i zločin, propadanje i rat.

Tumačenja Pija X. bila su istodobno proročko viđenje i on je sam na koncu vlastitog života morao još doživjeti izbijanje Prvog svjetskog rata zbog čega je od boli i tuge preminuo.

Izgradnja svijeta bez Boga, to su bila snoviđenja masonerije koja ih je provodila u djelo.

Moralo je doći još i nešto gore. Sveti je Papa morao doživjeti kako su uz njegovu veliku žalost iste ideje prodrle u Crkvu, samo skrivene pod pobožnom obrazinom i pobožno prerušene. Bili su to pravi vukovi u ovčjem

runu koji su posijali ove ideje u unutrašnjosti Crkve i time zarazili mnoge klerike.

Pio X. je ovim idejama dao ime modernizam jer je to bila posve nova ideologija koja je htjela temeljito preobraziti i uništiti katoličku vjeru.

Cilj je modernizma bio posve isti kao i cilj sekularizacije: emancipacija čovjeka od Boga u ime slobode. Međutim, na vrlo profinjen način.

Poslušajmo ukratko objašnjenja Pija X.

Modernizam tvrdi da se Boga ne može spoznati razumom. Čovjek nije kadar spoznati nadnaravne i nadosjetilne stvarnosti. To je teza agnosticizma, u ono vrijeme proširenog oblika moderne filozofije.

Je li Bog govorio ljudima, ne može se saznati, je li postojala božanska objava ljudima, ne zna se.

Jedini put k Bogu je osjećaj: samo u individualnom osjećajnom doživljaju može se susresti Boga. Vjera je dakle čista stvar osjećaja.

A kako svatko ima svoje vlastite religiozne doživljaje, svatko ima također i svoju vlastitu vjeru. On dakle stvara svoju religiju. To je tako jednostavno.

Ljudima se dakle ne smije nametati nekakve zastarjele dogme i time ih ograničavati. Jer svatko sam osjeća što treba vjerovati i kako treba živjeti. A stoga je i svaka religija istinita.

U ovome smislu i Crkvu sada valja reformirati. Budući da je autoritarna i ljudima propisuje vjeru i moral, valja slomiti ove stare crkvene strukture i povesti reformu u smislu slobodnog razvoja religiozne individualnosti.

Vidite kako su moderne i aktualne ove ideje još i danas: upravo se želi istu stvar i u našim danima nasilno provesti u Crkvi.

U biti su to sotonističke ideje, odjek Luciferovog: „Non serviam“! Neću služiti, hoću živjeti kako ja želim!

Modernizam je imao nevjerojatno zavodničku snagu. Svakomu kaže: „Slobodan si i neovisan. Ti si sam začetnik svoje religije“ – „Ti si posve u trendu, više se ne zamjeraš, sada možeš odobriti svaki pogled na život i svaku religiju. Jer svaka je religija istinita, autentičan izričaj religioznih iskustava. Vrijeme je borbe iza nas, doba mira otpočelo“.

Shvaćajući domašaj ovih novih ideja Pio X. prepoznao je strašni scenarij: Isus Krist, utjelovljeni Sin Božji koji je došao na ovaj svijet kao Otkupitelj i Učitelj čovječanstva, odbacuje se, njegov se slatki jaram zbacuje kako bi

svatko u posvemašnjoj nevezanosti mogao živjeti kako mu se prohtije.

Dodatna drama: Crkva je poslana kako bi svijet vodila Kristu, oduprla se neprijateljima i nadvladala ih, a sada je u pogibelji činiti suprotno, da je masonerija upregne za svoje ciljeve – i to u onoj mjeri u kojoj modernizam prodire u Crkvu.

Sveti Papa nije želio samo bezvoljno promatrati, nego je reagirao s neslomivom energijom na ove pogibelji. Dva su načela određivala njegovo djelovanje.

- Zaštita katoličke vjere! Ovo se dogodilo u svečanoj osudi modernizma i pobjedi nad njim.
- Sve obnoviti u Kristu! Tako je glasilo geslo njegova pontifikata. Sva područja života moraju se ponovno vratiti Kristu i ispuniti se njegovim duhom.

Ne promjena struktura kako su to modernisti zahtijevali, nego je njegovo rješenje bilo oživljavanje bogomdanih struktura novim duhom. Obnova u snazi Tradicije! Njegovo reformsko djelo bilo je opsežno. Spomenimo najvažnija područja:

- Obnova izvorne sakralnosti i dostojanstva liturgije, osobito motuproprijem *Tra le sollecitudini*, „zakonik crkvene glazbe“ (ponovno oživljavanje gregorijanskog korala i klasične polifonije).
- Oživljavanje euharistijske pobožnosti preko oba dekreta o sv. Pričesti o ranoj Pričesti i čestom primanju svete Pričesti.
- Obnova svećeništva apostolskom pobudnicom o svetosti svećeništva.
- Obnova sjemeništa. Crkveni studiji moraju se primjerice odvijati posvema na temelju filozofije i teologije sv. Tome Akvinskoga.
- Primicanje biblijskih studija utemeljenjem, između ostalog, Papinskog biblijskog povjerenstva.
- Obnova crkvenog prava koje je za njegova nasljednika godine 1917. stupilo na snagu.
- Promicanje misija i laičkog apostolata.
- Obnova naviještanja vjere preko enciklike o katekizmu i izdavanjem jedinstvenog katekizma.

Povijest će najvećem reformskom papi od tridentskog vremena dati pravo. Po cijelom se svijetu probudila revnost u vjeri:

- Duhovna su zvanja jako porasla. U Europi se na mnogim mjestima prijavilo previše svećeničkih kandidata koji su primljeni samo pod uvjetom da kasnije idu u misije.
- Misijska su se djela proširila, nova su nastala i doživjele su ogromno proširenje. Dva primjera: kristijanizacija Afrike u prvoj je polovici 20. stoljeća izuzetno je uznapredovala; Marijina Legija narasla je do veličine od 24 milijuna članova koji su se diljem svijeta angažirali u laičkom apostolatu, nerijetko do prolijevanja vlastite krvi.
- Bezbrojni su konvertiti privučeni ljepotom liturgije i nauka. Samo u SAD-u bilo je godišnje 100 000 obraćenja.
- Katolička Crkva i papinstvo postigli su visok moralni ugled.

Nadbiskup Lefebvre je jednom rekao, uzimajući u obzir ovu činjenicu: da je Drugi vatikanski sabor dobro prošao, to je moglo prouzročiti nadvladavanje protestantizma jer bi se protestanti bili masovno obratili.

Nažalost, onda se u šezdesetim godinama dogodila velika nesreća. Već odavno opovrgnute i ponovno osuđene ideje modernizma postale su opet moderne i na Drugom vatikanskom saboru tako reći službeno priznate i kanonizirane. Najedanput je bilo riječi samo još o promjeni struktura. Sve se moralo liberalizirati i prilagoditi navodnim potrebama modernog čovjeka. Mons. Lefebvre je govorio o sveprisutnoj maniji da se doista sve promijeni.

I dogodilo se ono što se moralo dogoditi. Počelo je besprimjerno i do danas nezadrživo propadanje crkvenog života koje je na tri područja postalo osobito potresno očigledno:

- <u>Nestanak vjere</u>: Modernizam je u mnogim dijelovima Crkve po svijetu, osobito u zapadnom svijetu uništio katoličku vjeru kod svećenika i laika. Nema dogme u koju se ne sumnja i koju se ne niječe. Primjer iz našeg vlastitog iskustva: mladi našeg KJB-a (Katoličkog pokreta mladih) proveli su anketu 5.10.2013. u St. Pöltenu, jednom gradu u blizini Beča, kako bi s prolaznicima ušli u razgovor o vjerskim pitanjima. Jedno je pitanje glasilo: „Postoji li jedna ili više istinitih religija?“. Od 63 ispitanika samo je troje dalo odgovor da postoji samo jedna istinska religija, jedan katolik i dva mormona! U „katoličkoj“ Austriji katolička se vjera izgubila!
- <u>Gubitak članova</u>: Statistika onih koji izlaze iz Crkve gotovo je svagdje strašna. U Beču, primjerice, katolici su 1971. činili gotovo 80% stanovništva, danas je to još 37%! Već 40 godina svake godine

ih je približno 1% manje! U Beču je katoličanstvo u izumiranju. Ni na mnogim drugim mjestima nije bolje.

- Opadanje vjerske prakse: Od katolika kojih je sve manje, sve ih manje ide redovito u crkvu. U zapadnom svijetu u prosjeku samo još 10% katolika redovito posjećuje nedjeljnu svetu Misu, pri čemu se pod redovitim posjećivanjem nedjeljne svete Mise danas podrazumijeva samo mjesečni posjet crkve. Zbilja redoviti posjetitelji svete Mise vjerojatno iznose samo još tri do pet posto!

U vremenima najveće nevolje Bog ne napušta svoju Crkvu. Poslao joj je jednog čovjeka koji je bio prožet istim duhom i revnošću kao i Pio X: nadbiskup Lefebre koji je kao odgovor na dramu crkvene krize godine 1970. utemeljio Svećeničko bratstvo sv. Pija X. Posve je svjesno odabrao svetog Pija X. za zaštitnika svojeg Bratstva. Budući da je Crkva bila izložena istim pogibeljima kao u vrijeme Pija X., na još zaoštreniji način, potreban je i isti program za spas Crkve.

I zbilja, nije teško konstatirati jednakost u djelovanju dvojice velikih ljudi Crkve - mutatis mutandis. Do svoje smrti, mons. Lefebre se lavovski borio protiv modernističkih zabluda i stalno se neumorno trudio pridobiti crkvene vlasti za ovu prijeko potrebnu borbu.

Ali nije se samo trebalo boriti protiv hereza, Crkvu valja ponovno izgraditi. Budući da se reformski program Pija X. pokazao izuzetno uspješnim, bilo je sada mudro taj isti program opet primijeniti. Tako je put za nadbiskupa Lefebvra bio jasno naznačen:

- Povratak liturgiji u njezinoj izvornoj ljepoti, sakralnosti i dokrtinarnoj čistoći, tj. tradicionalnoj liturgiji s njezinim gregorijanskim napjevima koji su tako prikladni da zahvate duše i uzdignu ih k Bogu.

- Nastalo je novo pokoljenje svećenika. Nadbiskup je Lefebvre želio „s obzirom na progresivno propadanje svećeničkog ideala prenositi katoličko svećeništvo našega Gospodina Isusa Krista u nepomućenoj čistoći nauka, u njegovoj bezgraničnoj misionarskoj ljubavi, onako kao što je On to prenio svojim apostolima i kako je to Rimska Crkva prenosila do sredine 20. stoljeća.“ (Itinéraire spirituel).

- Nastalo je šest bogoslovija u duhu reforme Pija X. kako bi se formiralo takve svećenike.

- U naviještanju se mora prenositi tradicionalni nauk kako je vrhunski izrečen u Katekizmu Tridentskog sabora i svetog Pija X.

- Nadbiskup Lefebvre također je znao probuditi svagdje u srcima svećenika i vjernika misionarsku revnost.

I opet se čini da je Pio X. imao pravo: Gdje su inače klasični redovi u izumiranju i svagdje nestaju duhovna zvanja, Bratstvo već preko 40 godina poznaje samo trajan rast i postalo je zajednicom posvećenog života Crkve koja najbrže raste. Sličan procvat poznaju i mnogobrojne redovničke zajednice koje su prijateljski povezane s Bratstvom.

Kada su bogoslužja gubila na broju onih koji na njih dolaze i posve su opustjela, tradicionalna liturgija po cijelom svijetu privlači upravo mlade ljude i oduševljava ih za vjeru. To je kao jedan životni zakon: gdje se katolička Tradicija nasilno ne progoni ili ocrnjuje, ona procvjeta i razvija svoju bogomdanu životnu snagu.

„Po plodovima ćete ih njihovim prepoznati“, upozorava nas Spasitelj. Ako su plodovi dobri, onda je i stablo. Ako su loši, onda je i stablo. Crkveni razvoj prošlih desetljeća istodobno je historijski dokaz za dobrotu dvijetisućljetnog stabla Tradicije. Neka Bog oslobodi ovo stablo od modernističkog zagrljaja kako bi u današnje vrijeme opet u punini donijelo svoje divne plodove za posvećenje ljudi, također i u Vašoj lijepoj domovini Hrvatskoj. Izmolimo ovo od Boga ujedinjenim snagama i u postojanoj molitvi. Neka nam On to podari po zagovoru Presvete Djevice Marije i njezinog prečistog zaručnika, svetog Josipa kojemu je Vaša zemlja posvećena.

Svećeničko bratstvo sv. Pija X. (FSSPX) u brojevima (listopad 2014.)	
Podružnice	
Bogoslovije	6
Priorati	163
Misni centri (crkve, kapelice)	750
Sveučilišni instituti	2
Škole	preko 100
Starački domovi	7
Kuće u	37 zemalja
FSSPX radi u	70 zemalja

Članovi	
Svećenici	589
Bogoslovi	230
Braća	103
Sestre FSSPX-a	186
Misijske sestre FSSPX-a	10
Oblate	78
Članovi sveukupno	**1196**
K tome su po cijelom svijetu mnogobrojne redovničke zajednice latinske i istočne Crkve povezane sa svećeničkim bratstvom sv. Pija X. i djeluju skupa s njim.	

* * *

Islam

Nasilno širenje islama u svijetu poprima zastrašujuće razmjere. Stoga je nužno pozabaviti se ovom religijom i protumačiti glavne razlike u odnosu na kršćanstvo što ćemo učiniti u prvom dijelu našeg sljedećeg prikaza. U drugom ćemo dijelu potom govoriti o današnjoj konkretnoj situaciji.

	Kršćanstvo	**Islam kako ga vidi jedan musliman**
Stvaranje i upravljanje svijetom	Bog je stvoritelj i gospodar svih stvari. On upravlja i vodi u mudrosti cijeli svemir pri čemu se uglavnom služi drugotnim uzrocima kao oruđem.	Alah je stvoritelj i gospodar svih stvari. Ne postoji Alahova providnost, nego samo fatum (sudbina).

Pojam Boga	Postoji samo jedan Bog u tri međusobno različite osobe: Otac, Sin i Duh Sveti. Život unutar Boga izmjena je spoznaje i ljubavi među trima božanskim osobama: Otac neprestano rađa Sina; Otac i Sin neprestano udahnjuju Duha Svetoga. Kršćanski je Bog gospodar svih stvari; ali on je nadasve Bog ljubavi.	Postoji samo jedan jednoosobni Bog, Alah. On ne rađa i nema Sina. Budući da je Alah jednoosobni Bog, ne može biti izmjene spoznaje i ljubavi u njemu. Alah je dobrohotan i milosrdan, ali on nije ljubav. Alah je svevladar.
Utjelovljenje	Druga božanska osoba u punini je vremena uzela ljudsku narav, dakle dušu i tijelo…	Alahovo je utjelovljenje jednostavno nezamislivo.
	Isus Krist je pravi Bog, istobitan s Ocem.	Isus je prorok koji stoji niže od Alahova proroka, Muhameda.
Legitimiranje	Isusa su Krista stoljećima prije njegovog pojavka navijestili proroci u svim pojedinostima. Bogočovjek čini mnoga čudesa, naposljetku najveće čudo svojeg vlastitog uskrsnuća.	Muhameda nitko nikada nije unaprijed nagovijestio. Muhamedovo božansko poslanje iskazuje se u njegovim vojnim uspjesima i uspostavi božje države.
Otkupljenje	Isus Krist okajao je grijehe svih ljudi u svojoj žrtvi na križu. Ovo se otkupljenje pojedincu podjeljuje u krštenju, ispovijedi i drugim sakramentima.	Ne postoji otkupljenje ljudskog roda. Pojam milosti je stran islamu, a logično i njezine primjene po sakramentima.

	Po sakramentima ljudi postaju djecom Božjom, hramovima Presvetog Trojstva; po njima čovjek prima božanski život.	Ljudi su Alahovi robovi i sluge, ne postoji Božje posinstvo. Posredovanja božanskog života ne može biti, jer u Alahu nema izmjene spoznaje i ljubavi.
Kraljevstvo Božje	Širenje propovijedanjem, primjerom kršćanskog života i prolijevanjem mučeničke krvi. Prisilno se misioniranje odbacuje.	Širenje uglavnom pokoravanjem nevjernika. Nasilje, laž i prisila dopušteni su kao sredstva.
Vjerski život	Vjera nikada ne može protusloviti razumu, nego proširuje pogled naravne spoznaje, kao dalekozor pogled golim okom.	Alah može donijeti samovoljne odluke koje su onda dobre jer dolaze od Alaha, čak i ako proturječe moralnom zakonu i naravnom redu.
	Kršćanin ljubi sve ljude, čak i svoje neprijatelje. (Dobar) cilj nikada ne opravdava (loša) sredstva.	Ljubav je prema neprijateljima nepoznata. Ubijanje je nedužnih dopušteno ako se vrši na korist islama.
	Molitva i post, vršenje Božjih zapovijedi, primanje sakramenata.	Molitva i post, vršenje Alahovih naredaba. Sakramenti ne postoje.
Vječni život	Posljednji čovjekov cilj jest gledanje trojedinog Boga u slavi i ulazak u ovaj ocean svjetlosti, ljubavi i života. To odgovara čovjekovoj duhovnoj naravi.	Nebo je bezgranično čuvstveno uživanje. Ovo odgovara tjelesnom, čuvstvenom čovjekovu postojanju.

Brak	To je nerazdruživa veza muškarca sa ženom.	Prema Kur'anu muškarac može imati do četiri žene, k tome još i ropkinje. On može otpustiti ženu.
	Žena je muškarcu jednaka po dostojanstvu. U braku je muškarac glava žene.	Žena stoji iza muškarca po dostojanstvu.
Odnos između vjerskog i civilnog društva	Vjersko i civilno društvo valja jasno razlikovati; svako ima vrhovni autoritet u svojem području nadležnosti. Međutim, ne smiju se odvajati jer i jedno i drugo iste ljude trebaju voditi k vremenitom i vječnom dobru.	Vjersko i civilno društvo se ne razlikuju. Stoga svugdje valja uspostaviti božju državu i uvesti šerijat koji za određene grijehe predviđa kamenovanje ili odsijecanje udova, ruke ili noge, ali također i razapinjanje.

U mnogim se zemljama danas javljaju džihadisti, posebice u Siriji i u Iraku, na sjeveru Nigerije i u Sudanu. Na Srednjem se istoku posve gasi kršćanstvo staro gotovo 2000 godina. A baš se Ur Kaldejski, Abrahamova domovina, nalazi u današnjem Iraku gdje su fanatični borci ISIL-a proglasili kalifat i žele stvoriti božju državu. Kršćani, Židovi i druge manjine, ali čak i muslimani šijiti po redu se progone, odrubljuje im se glava ili ih se razapinje.

Zar je kršćanstvo, zar je Zapad bez krivnje s obzirom na ovo širenje islama ognjem i mačem, s obzirom na patnju naše braće u Kristu? Mi to ne možemo tvrditi. Evo razlogā:

Liberalizam je u Europi i Sjevernoj Americi kršćansku baštinu doslovno pomeo, prerezao korijenje kršćanske kulture. Tako je nastao novopoganski vakuum. No, duhovni vakuum nikada nije trajnim stanjem. Druge snage prodiru u Europu i zauzimaju teren. Već sada u Njemačkoj postoje gradske četvrti gdje islamske skupine nameću šerijat. Pogledajmo demografski razvoj: broj rođene djece na europskoj obali Sredozemnog mora između Genove i Nice iznosi 0,6 djece po ženi. Na suprotnoj strani Sredozemlja, u Alžiru i

se kršćani ne probude i ne potraže utočište u molitvi i pokori kako je to Majka Božja zahtijevala u Fatimi.

I crkveni su velikodostojnici godinama hvalili islam na sva usta i dodvoravali mu se. Pogledajmo s tim u vezi dva teksta u dokumentima II. vatikanskog sabora:

U *Lumen gentium* broj 16 kaže se: „No naum spasenja obuhvaća i one koji priznaju Stvoritelja, među koje pripadaju u prvom redu muslimani; priznavajući da drže Abrahamovu vjeru, *oni se s nama klanjaju Bogu jedinomu* i milosrdnomu, koji će suditi ljude na Sudnji dan“. To je kobno odvođenje u zabludu: mi se kršćani klanjamo jednog Bogu u tri osobe, Ocu, Sinu i Duhu Svetomu, a muslimani bogu Alahu kojeg zamišljaju jednoosobnim. To nije isto!

U izjavi o odnosu Crkve prema nekršćanskim religijama *Nostra aetate* čitamo: „Crkva gleda s poštovanjem i muslimane, koji se klanjaju jedinomu Bogu, živom i subzistentnom, milosrdnom i svemogućem, stvoritelju neba i zemlje, koji je govorio ljudima. Oni se svom dušom nastoje podložiti njegovim skrovitim odlukama, kao što se Abraham, na koga se islamska vjera rado poziva, podložio Bogu. Oni Isusa, istina, ne priznaju Bogom, ali ga ipak časte kao proroka, a također i njegovu djevičansku majku Mariju. Nju ponekad i pobožno zazivaju. Osim toga iščekuju dan suda, kad će Bog naplatiti svim uskrslim ljudima. Zato cijene moralni život, a Boga štuju napose molitvom, milostinjom i postom“. Može li se u slučaju islama odista govoriti o moralnom držanju uz mnogoženstvo koje Kur'an dopušta, pozive na samoubojstvo i iznuđeno prihvaćanje ove religije?

Sve ovo kršćanska vjera odbacuje.

Zar i kršćani koji pate u Siriji, u Iraku i u Nigeriji nisu također žrtve pokajnice za strašnu izdaju kršćanstva koju je Europa učinila? Krist u njima nastavlja svoju gorku muku za Crkvu, svoje mistično Tijelo. Mnogi su od njih mučenici, kao i oni muževi koji su u Iraku prešli na kršćanstvo i stoga su ih ratnici ISIL-a razapeli. Možda je i ovdje krv mučenika sjeme novih kršćana. U svakom slučaju, ova tužna suočavanja sekulariziranog zapadnog svijeta s islamom pojašnjavaju: religija nije privatna stvar, dapače, ona ima društvenu dimenziju i ima najveći značaj u životu uopće. Ona zauzima prvo mjesto. Gospodarstvo i godišnji odmor dolaze nakon toga.

S obzirom na masakre, mi kršćani pozvani smo na postojanost u vjeri, na znakove kršćanske ljubavi prema bližnjima svake vrste - prema našoj progonjenoj braći, te ponajprije pozivati na molitvu za njih. Uključimo u nju

također i fanatične progonitelje kako bi barem netko od Savla postao Pavao.

Pater Franz Schmidberger

* * *

Propovijed nadbiskupa Marcela Lefebvrea prigodom 50 obljetnice svećeništva (Pariz, 23. rujna 1979.)

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Amen.

Draga moja braćo!

Prije nego što otpočnem, dopustite mi uputiti Vam nekoliko riječi o ovom lijepom svečanom obredu te zahvaliti svima koji su pridonijeli veličanstvenom događaju ove proslave.

Imao sam namjeru proslaviti svoj svećenički jubilej u tihom i privatnom okupljanju na oltaru u Ecôneu. Dragi kler crkve Saint-Nicolas-du-Chardonnet i dragi svećenici koji me okružuju, s tolikom su me upornošću pozivali i molili da dopustimo svima koji to žele da se priključe mojoj zahvali i mojoj molitvi prigodom ovog svećeničkog jubileja.

Ja to nisam mogao odbiti. Stoga smo danas ujedinjeni u tako velikom broju. Sa svih strana, iz Amerike, iz svih zemalja slobodne, još slobodne Europe, došli su ovamo na ovaj svećenički jubilej.

Kako trebam označiti ovaj zbor, ovu manifestaciju, ovaj svečani obred? Iskazivanje počasti Vaše vjere u katoličko svećeništvo, u katoličku svetu Misu.

Vjerujem da je razlog Vašeg dolaska bio javno pokazati Vašu privrženost Katoličkoj Crkvi i najuzvišenijem daru koji je Bog ljudima dao: svećeništvu, svećeništvu za žrtvu, za žrtvu našega Gospodina koja se nastavlja na našim oltarima.

Zbog toga smo došli. Zbog toga smo danas okruženi svim ovim dragim svećenicima koji su odsvakud došli ovamo. Još bi bili došli u većem broju da danas nije nedjelja. Zbog obveza svoje službe ostali su na mjestu službe gdje slave sv. Misu. Srcem su kod nas. To nam je izričito priopćeno.

Ako dopustite, želio bih predočiti jednu sliku koju sam doživio kao svjedok tijekom mojeg života, tijekom pola stoljeća. Želim Vam nadasve pojasniti značenje svete katoličke Mise u našem životu kao svećenik, kao biskup i u životu Crkve.

U Francuskom sjemeništu Santa Chiara u Rimu prenosili su nama, mladim bogoslovima, ljubav prema liturgijskim obredima. K tome, imao sam povlasticu biti ceremonijarom. Mi ih nazivamo „velikim ceremonijarima“. Moji prethodnici u ovoj službi bili su još i biskup u miru monsinjor Lebrun iz Autuna i monsinjor Alfred Ancel, i danas još pomoćni biskup Lyona. Bio sam dakle veliki ceremonijar pod vodstvom dragog i velečasnog oca Josepha Haegyja, jednog poznatog liturgičara. Radovali smo se kod uređenja oltara i kod priprave za svečane obrede. U predvečerje velikog blagdana, velikog svečanog obreda, bili smo posve u svečanom raspoloženju. Naša su srca bila puna radosti poradi lijepog obreda koji će se služiti na našim oltarima. Tako smo kao mladi bogoslovi naučili voljeti oltar.

„Domine dilexi decorem domus Tuae et gloriam habitationis Tuae”, molimo perući ruke na oltaru, „Gospodine, ljubim ures doma Tvojega i mjesto obitavanja slave Tvoje”. Tako smo naučeni u Francuskom sjemeništu u Rimu, pod glavnom upravom dragog i velečasnog oca Henryja Le Flocha, ljubljenog oca, oca koji nas je naučio jasno razumjeti događanja onoga vremena, tumačeći nam papinske enciklike.

21. rujna 1929. u kapelici Notre Dame du Sacré Coeur, u ulici Rue Royale u Lilleu ondašnji me je biskup mons. Achille Liénart zaredio za svećenika. Dvije sam godine nakon toga otišao u misije k mojem bratu koji je već onda bio u Gabonu. Ondje sam počeo shvaćati što je sveta Misa.

Naravno, iz naših sam studija znao što znači ova velika tajna naše vjere. Ali nisam još bio spoznao njezinu potpunu vrijednost, njezinu potpunu djelotvornost i njezinu potpunu dubinu. U ono sam vrijeme to doživljavao u Africi dan za danom, napose u Gabonu. Ondje sam proveo trinaest godina svojeg misionarskog života, ponajprije u sjemeništu, kasnije u grmlju, među Afrikancima, domorocima. Ondje sam uistinu vidio što sve može milost svete Mise. Vidio sam to po svetim dušama nekih od naši kateheta. Po milosti Krštenja, po dolascima na svetu Misu i po presvetoj Euharistiji, ove su se negdašnje poganske duše preobrazile. Ove su duše shvatile tajnu Žrtve na križu. One su se ujedinjavale s Našim Gospodinom Isusom Kristom u patnjama Njegova križa. Prinosili su svoje žrtve i svoje patnje s Našim Gospodinom Isusom Kristom i živjeli kao kršćani. Još mogu

spomenuti nekoliko imena: Paul Ossima iz Ndjoléa, Eugène NDong iz Lambarénéa, Marcel Mebalé iz Donguile. Nastavit ću s još jednim imenom iz Senegala: gospodin Forster, rizničar u Senegalu, kojemu su zbog njegove čestitosti i poštenja njegove radne kolege te čak i muslimani povjerili ovu toliko osjetljivu i važnu službu.

To su ljudi koje je preobrazila sveta Misa, koji su svednevice išli na svetu Misu. Sa žarom su primali svetu Pričest i postali su uzorima i svijetlim primjerima za svoje okružje. A da i ne govorimo o mnogim drugim kršćanima i kršćankama koje je milost preobrazila.

Mogao sam vidjeti kako ova posvema poganska sela postaju kršćanskima. Ona se nisu preobrazila samo duhovno i nadnaravno, nego i fizički, društveno, gospodarski i politički. Ovim je ljudima koji bijahu pogani, najedanput postalo jasno da je nužno vršiti svoje dužnosti unatoč kušnjama i žrtvama i pridržavati se svojih obveza, osobito bračnih obveza.

Pod utjecajem milosti svete Misne Žrtve selo se postupno preobražavalo. Sva su ova sela željela imati svoju kapelicu. Sva su ova sela željela posjet svećenika ili misionara. Očekivali su ga nestrpljivo kako bi i oni mogli sudjelovati na svetoj Misi, kako bi se mogli ispovjediti i potom se pričestiti.

Mnoge su se duše posvetile Bogu. Redovnici, redovnice, svećenici darovali su se Bogu. Bogu su posvetili svoj život. To su plodovi svete Mise. Kako je to bilo moguće?

Ponajprije moramo malo pobliže promotriti dublji razlog ove preobrazbe. To je žrtva, pojam žrtve, jedan posvema kršćanski, posvema katolički pojam. Naš život ne može više bez žrtve, otkako je Naš Gospodin Isus Krist, sami Bog, uzeo tijelo kao što je naše. On nam kaže: „Slijedite Me, uzmite svoj križ i slijedite me ako se želite spasiti“. On, koji nam je dao primjer smrti na križu i koji je prolio Svoju Krv. Bismo li se usudili, mi jadna stvorenja, grješnici kakvi jesmo, ne slijediti Našega Gospodina? Želimo li ga ne nasljedovati u Njegovoj Žrtvi, u Njegovom križu?

U ovome leži velika tajna, korijen kršćanske kulture, katoličke kulture: razumijevanje čovjeka za žrtvu u njegovu svagdašnjem životu.

Shvaćanje kršćanske patnje, promatrajući patnju ne više kao zlo, nepodnošljivu bol, nego dijeleći svoju patnju i svoje bolesti s Gospodinom Isusom Kristom, upirući pogled u križ, sudjelujući na svetoj Misi koja je produžetak patnje Našega Gospodina na Kalvariji. Ako se shvati ova patnja, onda postaje radošću, jer patnja postaje blagom. Ova patnja, ako je ujedinjena s Našim Gospodinom, ujedinjena s patnjom svih mučenika, svih

svetih, svih katolika, svih vjernika svijeta koji pate, ujedinjena s križem Našega Gospodina, biva neizrecivim i silnim blagom. Patnja sadržava izvanrednu djelotvornost za obraćenje duša i za spas naše vlastite duše.

Mnoge su svete kršćanske duše čak tražile patnju. One su željele patnju kako bi se više sjedinile s križem našega Gospodina Isusa Krista. To je kršćanska kultura.

Blaženi koji pate poradi svetosti,
Blaženi siromašni duhom,
Blaženi krotki,
Blaženi milosrdni,
Blaženi mirotvorci.

Tako nas uči križ, tako nas uči naš Gospodin Isus Krist na svojemu križu.

Ova kršćanska kultura prožela je zemlje koje su donedavna bile poganske. Ona ih je preobrazila i potakla ih da žele postaviti katoličkog državnog poglavara, katoličkog čelnika. Bio sam u prilici surađivati s državnim čelnicima, katoličkim upraviteljima ovih katoličkih zemalja i dobro ih upoznati. Vi ih također poznajete.

I danas još ima takvih ljudi: gospodin Senghor, predsjednik Senegala, gospodin Houphouet-Boigny, predsjednik Obale Bjelokosti, nekoć gospodin de Sirane, predsjednik Madagaskara. Reći ćete mi možda na to da je čak bilo i svećenika koji su bili predsjednici svoje zemlje: velečasni Bogandi u Bangiju, velečasni Joulou u Brazzavilleu.

Zacijelo to i nije bila njihova prava zadaća. No ipak, pokazuje da katolički narodi žele katoličke upravitelje kako bi njihova vlada i svi zakoni zemlja bili podložni zakonu našega Gospodina Isusa Krista, Dekalogu.

Da je, tako reći katolička Francuska nekad ispunila svoju dužnost kolonijalne sile, ove bi se zemlje uzdržale u vjeri. Da je Francuska ove zemlje uzdržala u vjeri, onda ove zemlje danas ne bi bile ugrožene od komunizma. Afrika ne bi bila ono što je danas. Pri tome se ne radi toliko o pogrješkama samih Afrikanaca, nego puno više o grješkama kolonijalnih sila. One nisu umjele izvući korist iz katoličke vjere koja je u ovim afričkim narodima pustila korijenje, kako bi sačuvali i jačali svoj utjecaj. Bratski bi utjecaj na ove zemlje bio pomogao da se sačuva vjera i protjera komunizam.

Bacimo li pogled na povijest, vidimo da se ovo što Vam upravo rekoh o Africi, događalo i u našim vlastitim zemljama u prvim stoljećima nakon

Konstantina. Mi smo se obratili, naši preci su se obratili i državni poglavari su se obratili. Njihove su zemlje tako stoljećima bile podložne našem Gospodinu Isusu Kristu. Htjeli su da Marija bude Kraljicom zemlje.

O tome postoje divna pisma svetog Eduarda, kralja Engleske, svetog Ljudevita IX., kralja Francuske, svetog njemačkog cara Henrika, svete Elizabete Ugarske, i od svih svetih koji su bili na čelu katoličkih zemalja i koji su utemeljili kršćanstvo. Koju su samo vjeru nekad imali u svetu Misu! Sveti Ljudevit, francuski kralj, svaki je dan ministrirao na dvije svete Mise. Ako je bio na putovanjima i začuo zvono, koje je zvonilo za podizanje, sišao bi s konja ili iz svoje kraljevske kočije da klekne i sudjeluje u podizanju koje je upravo bilo u tijeku.

To je bila katolička kultura! Koliko smo samo danas od toga udaljeni!

Jedan drugi događaj kojeg se moramo prisjetiti nakon ovih slika kršćanske kulture, bilo da je riječ o Africi, našoj povijesti ili osobito povijesti Francuske, jest događaj koji se odigrao u najnovijoj povijesti Crkve.

Posrijedi je izniman događaj: Drugi vatikanski sabor. Nažalost, moramo ustvrditi da neprijatelji možda bolje od nas znaju što je vrijednost katoličke svete Mise.

O ovoj je temi napisana pjesma u kojoj su riječi dane sotoni. Ove riječi kazuju da on svaki put drhti kad se služi katolička sveta Misa, kad se slavi katolička sveta Misa. To ga podsjeća na križ. On točno zna da je tu riječ o križu po kojem je pobijeđen. Neprijatelji Crkve koji u dobro poznatim sektama slave bogohulne Mise, čak i komunisti, dobro poznaju vrijednost jedne svete Mise, jedne katoličke svete Mise. Rečeno mi je da komunistička partija u Poljskoj i inspektori za vjerska pitanja nadziru svećenike koji slave staru svetu Misu, a one koji pak slave novu Misu, puštaju na miru.

Progone one koji slave staru Misu, Misu svih vremena. To ne vrijedi za strance. Strancima se dopušta služiti Misu koju hoće da bi se stvorio utisak slobode. Međutim, poljski svećenici koji se drže Predaje, progone se.

Nedavno sam pročitao dokument „Pax“. Ovaj je dokument preko Nuncijature svim biskupima u svijetu u lipnju 1963. proslijedio kardinal Wyszynski. Ovaj nam dokument priopćuje: „Vjeruje se da imamo slobodu. Izjavljuje se da je imamo. Ali ove se glasine šire preko svećenika koji su se priključili 'Paxu'. Oni su odani komunističkoj vlasti. Na raspolaganju imaju tisak, čak i francuski progresistički tisak. To nije istina. Mi nemamo slobodu.“ O ovome kardinal Wyszynski donosi posve precizne podatke.

Kaže da se djeca u komunističkim omladinskim kampovima nedjeljom zatvaraju iza bodljikave žice kako bi ih se spriječilo ići na svetu Misu. Omladinska logorovanja u tijeku odmora koja vode katolički svećenici, nadziru se helikopterima da se vidi idu li djeca na Misu. Zašto je potrebno nadzirati djecu koja idu na svetu Misu? Jer znaju da je sveta Misa po svojoj cijeloj biti protukomunistička. Nije moguće da to ne bude. Komunizam znači: sve za Partiju i sve za revoluciju! Sveta Misa znači: sve za Boga. To nije isto. Sve za Boga, jest katolička sveta Misa koja se suprotstavlja partijskom programu koji je sotonski program.

U tome leži duboki smisao onoga što je zapravo sveta Misa: Žrtva! Vi to dobro znate. Svi mi imamo kušnje i poteškoće u našem životu, u našem postojanju. Moramo znati zašto patimo. Moramo znati zašto moramo podnositi ove kušnje, boli, patnje.

Zašto su bolesni prikovani za svoju bolesničku postelju? Zašto su bolnice pune bolesnika? Zašto? Kršćanin na to odgovara: kako bih sjedinio svoje patnje s patnjama našega Gospodina Isusa Krista na svetom oltaru. Da bih se na svetom oltaru s njim ujedinio kako bih po tome sudjelovao u djelu otkupljenja po našem Gospodinu Isusu Kristu i zaslužio spasenje u Nebu, ali također da bih u tome pripomogao i drugim dušama.

Na Koncilu su se ušuljali neprijatelji Crkve. Njihov je prvi cilj bio demolirati svetu Misu, na određen način i u određenoj mjeri doslovno je uništiti. To možete pročitati u knjizi Michaela Daviesa, jednog engleskog katolika. Napisao je izvrsne knjige. On pokazuje kako liturgijska reforma Drugog vatikanskog sabora posvema sliči reformi koja je u vrijeme Cranmera provedena kod nastanka engleskog protestantizma.

Kada čitamo o povijesti liturgijske preobrazbe koju je Luther poduzeo, prepoznaje se isti način djelovanja: polagano, zadržavajući još dobar, još katolički privid, iz svete se Mise uklonilo upravo ono što izriče njezin žrtveni karakter. Karakter otkupljenja od grijeha po krvi Našega Gospodina Isusa Krista, po žrtvenom janjetu koje je Naš Gospodin Isus Krist. Od svete Mise postalo je čisto zborovanje ljudi na kojemu svećenik predsjeda. To nije sveta Misa.

Nije dakle čudo da križ više ne trijumfira, upravo zbog toga što žrtva više ne trijumfira. Ljudi ne misle ni na što drugo, nego na svoj životni standard, na poboljšanje svojeg životnog standarda, na zaradu, na bogatstva, na zabavu, ugodu i olakšanje ovdje na zemlji. Gube znanje o žrtvi i smisao za žrtvu.

Što mi moramo učiniti, draga moja braćo? Ako produbimo ovu veliku tajnu svete Mise, onda vjerujem da mogu reći: moramo započeti križarsku vojnu! Zauzmite se za svetu Misnu Žrtvu, za krv našega Gospodina Isusa Krista. Zauzmite se za ovu nepobjedivu stijenu i za ovo neiscrpno vrelo milosti, za svetu Misnu Žrtvu kakvu vidimo svaki dan.

Jeste li ovdje stoga što volite svetu Misnu Žrtvu? Zašto su ovi mladi bogoslovi u bogosloviji u Ecôneu, iz Sjedinjenih Država, iz Njemačke? Zašto su došli? Oni dolaze u naše bogoslovije zbog svete Mise, zbog svete Mise svih vremena. Ova sveta Misa vrelom je svih milosti, vrelom Duha Svetoga, kršćanske kulture. To je dakle svećenik.

Moramo započeti križarsku vojnu. Ova križarska vojna mora se zauzimati za ovaj vječni pojam žrtve da ponovno oživi kršćanstvo i da ga ojača.

Onako kako to Crkva želi i kako je to uvijek ostvarivala, s istim načelima, s istom svetom Misnom Žrtvom, istim sakramentima, istim katekizmom i istim Svetim pismom. Moramo ponovno oživjeti kršćanstvo. Vi ste, draga moja braćo, sol zemlje. Vi ste svjetlost svijeta. Vama se obraća naš Gospodin Isus Krist i kaže: „Ne uništavajte plodove moje krvi! Ne napuštajte moju Kalvariju! Ne napuštajte moju Žrtvu". Također i Djevica Marija koja stoji podno križa, kaže Vam isto. Njezino je srce probodeno. Ona je bila ispunjena patnjom i bolju. Ali Ona je također bila ispunjena radošću da se može sjediniti sa žrtvom Svojeg božanskog Sina. Ona Vam kaže: „Budite kršćani, budite katolici!".

Ne dajmo da nas povuku sve ove ideje svijeta, ova usmjerenja koja vladaju u svijetu i koja Vas gone prema grijehu i prema paklu!

Ako želimo doći u Nebo, moramo slijediti Našega Gospodina Isusa Krista, nositi svoj križ. Nasljedujmo našega Gospodina Isusa Krista, oponašajmo ga u njegovom križu, u njegovoj patnji, u njegovoj žrtvi.

Pozivam mlade ljude koji su ovdje u dvorani, da zamole svoje svećenike da im tako objasne ove lijepe, ove uzvišene stvari da donesu odluku sukladno svojem vlastitom pozivu za koji bi se mogli odlučiti, bilo to za svećenika, redovnika, redovnicu ili za brak. Također i na temelju sakramenta ženidbe oženjene će opomenuti njihov svećenik, oženjene koji razumiju uzvišenost braka pod križem i u krvi Isusa Krista, u milosti našega Gospodina Isusa Krista, da se po čistoći, čednosti, molitvi i razmatranju, dostojno za to priprave i da ne dopuste da ih povuku strasti koje potresaju svijet.

To mora biti križarska vojna mladih ljudi koji žele tražiti pravi ideal.

To mora biti također i križarska vojna kršćanskih obitelji! Kršćanske obitelji koje ste ovdje nazočne, posvetite svoje obitelji Presvetom Srcu Isusovu, euharistijskom Srcu Isusovu i Bezgrješnom Srcu Presvete Djevice Marije! Molite zajedno u obitelji!

Znam da to mnogi od Vas čine. Ali treba Vas biti uvijek više. Treba biti puno više onih koji to čine, žarko mole da naš Gospodin uistinu vlada u njihovom domu.

Preklinjem Vas, udaljite sve što sprječava da dobijete djecu! Dragi Bog Vašem domu ne može darovati ništa ljepše nego da imate puno djece.

Težite za tim da budete obitelji bogate djecom! Obitelj bogata djecom ponosom je Katoličke Crkve. To je ona bila u Kanadi. To je bila u Nizozemskoj. To je bila u Švicarskoj. To je bila u Francuskoj. Obitelji bogate djecom bile su radošću i rastom Crkve. Po djeci će biti tim više izabranih za Nebo. Preklinjem Vas, ne odbacujte Božje darove. Ne slušajte odvratne krilatice koje uništavaju obitelji, narušavaju zdravlje, potkopavaju brak i dovode do rastave!

U ovim mučnim vremenima, u ovoj toliko pogibeljnoj atmosferi u kojoj živimo u gradovima, želim da se vratite prirodi! Zdrava nas zemlja poučava da spoznamo Boga. Zemlja Vas dovodi bliže k Bogu. Ona stvara ravnotežu temperamenta i karaktera. Ona potiče djecu na rad.

Morat ćete, ako bude potrebno, sami podučavati vlastitu djecu ako ih škole budu kvarile. Što trebate drugo učiniti? Želite li svoju djecu predati onima koji ih kvare? Želite li da ljudi u školi uče djecu najodvratnijoj spolnoj iskvarenosti? Čak i u katoličkim školama koje vode redovnici i redovnice, podučava se grijeh. Djecu se uči zbilja željeti grijeh! Kvari ih se u njihovoj nježnoj mladosti! Možete li to podnijeti? Nemoguće! Bolje je da Vaša djeca ostanu siromašnima. Bolje je da Vaša djeca ostanu daleko od ovog prividnog znanja koje ima svijet. Bolje je da oni ostanu dobra, kršćanska i katolička djeca koja vole svoju svetu vjeru, molitvu, rad i prirodu koju je stvorio dragi Bog!

To mora biti križarska vojna očeva obitelji! Vi ste glava obitelji! Vi imate veliku odgovornost u svojoj zemlji! Nemate pravo besposleno gledati kako socijalizam i komunizam preplavljuju Vašu zemlju! Vi na to nemate pravo ili više niste katolici. Na izborima se morate boriti da dobijete katoličke gradonačelnike, katoličke zastupnike kako bi Francuska konačno opet postala katoličkom. To nije samo obično bavljenje politikom. Valja voditi dobru politiku kako su je vodili sveci i pape koji su se suprotstavili jednom

Atili. Sveti je Remigije obratio Klodviga. Ivana je Orleanska spasila Francusku od protestantizma. Da u Francuskoj nije ustala Ivana Orleanska, bili bismo svi protestanti! Da bi se zaštitila Francuska, naš je Gospodin podigao Ivanu Orleansku, jedno dijete od sedamnaest ili osamnaest godina, koje je protjeralo Engleze iz Francuske. I to je politika. Takvu politiku želimo. Želimo da naš Gospodin Isus Krist vlada. Upravo ste to otpjevali: „Christus regnat, Christus vincit, Christus imperat”.

Jesu li to samo riječi, fraze, pjesme? Ne, to mora postati stvarnošću! Očevi obitelji, Vi ste za to odgovorni. Vi ste odgovorni za svoju djecu, za buduće naraštaje! Vi se morate organizirati, ujediniti, dogovoriti kako biste postigli da Francuska opet bude kršćanska, opet katolička.

Nije to nemoguće ili bi se moralo reći da milost svete Misne žrtve nije više milost, da Bog nije više Bog, da naš Gospodin Isus Krist nije više naš Gospodin Isus Krist. Valja imati povjerenje u milost Našega Gospodina. Naš je Gospodin svemoguć!

U Africi sam vidio ovu milost kako djeluje. Nema razloga za pretpostavku da ova milost neće djelovati također i ovdje, u ovoj zemlji.

I Vi, dragi svećenici, koji me slušate, stvorite usko povezano svećeničko udruženje radi proširenja ove križarske vojne i radi poticanja križarske vojne kako bi Isus vladao, kako bi naš Gospodin vladao. Zbog toga morate sveto živjeti. Zbog toga morate težiti za svetošću. Pokažite ovu svetost, ovu milost koja je djelotvorna u Vašoj duši. Vi primate ovu svetost, ovu milost, po sakramentu presvete Euharistije i po svetoj Misnoj Žrtvi koju prinosite! Samo Vi je možete prinositi.

Prije nego što završim, draga moja braćo, reći ću još nekoliko riječi o svojoj duhovnoj oporuci. Oporuka, to je dakako ozbiljna riječ, jer želim da je to bude odjekom oporuke-saveza našega Gospodina: „Novi et aeterni testamenti, novi et aeterni testamenti”!

Svećenik izgovara ove riječi kod posvete predragocjene Krvi: „Hic est calix sanguinis Mei, novi et aeterni testamenti.” Nasljeđe koje nam je ostavio Isus Krist, jest Njegova žrtva! To je Njegova krv! To je Njegov Križ. To je kvasac kršćanske kulture i onoga što nas treba voditi u Nebo.

Stoga Vam kažem:
Poradi časti Presvetog Trojstva,
poradi ljubavi prema našem Gospodinu Isusu Kristu,
poradi pobožnosti prema Presvetoj Djevici Mariji,
poradi ljubavi prema Crkvi,

poradi ljubavi prema Papi,
poradi ljubavi prema biskupima, svećenicima i svim vjernicima,
poradi spasenja svijeta,
poradi spasenja duša,
čuvajte ovu oporuku - Savez Našega Gospodina Isusa Krista,
čuvajte Misu svih vremena!

Onda ćete vidjeti kako će doći do ponovnog procvata kršćanske kulture. Ova kultura nije za ovaj svijet. Ali to je kultura iz koje nastaje katolička država. Katolička država postoji radi priprave katoličkog grada na nebesima.

Nema neki drugi razlog postojanja. Katolička država ovdje na zemlji ni za što drugo nije stvorena nego za katolički grad na nebesima.

Čuvajući krv našega Gospodina Isusa Krista, njegovu žrtvu, ovu svetu Misu koja nam je od naših prethodnika ostavljena u naslijeđe i koja nam je od apostolskih vremena do danas oporučno ostavljena, za koji ću trenutak izgovoriti ondašnje uzvišene riječi nad kaležom svojeg svećeničkog ređenja.

Kako biste mogli željeti da nad kaležom svojeg ređenja izgovaram druge riječi, od onih koje sam izgovorio nad ovim kaležom prije pedeset godina To bi mi bilo nemoguće. Ja ne mogu promijeniti ove riječi.

Mi ćemo nastaviti izgovarati riječi Posvete koje su nas naučili naši prethodnici. Izgovarat ćemo riječi kako su nas ih naučili pape, biskupi i svećenici koji su nam bili odgojiteljima, koji su nas ih naučili, da naš Gospodin Isus Krist vlada i da se spase duše po zagovoru naše dobre Majke na nebesima.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

* * *

Revolucija na Sinodi: jasnoća prije 25 godina

„Uostalom je Papa upravo u Njemačkoj imenovao biskupa Kaspera. On je bio tajnikom sinode 1985. godine kojom je predsjedao kardinal Daneels iz Bruxellesa. Kasper je bio šef, onaj koji je osmislio Sinodu. On je veoma inteligentan i jedan od najopasnijih.

Papa ga je upravo imenovao biskupom. Kasper sliči otprilike biskupu Lehmannu iz Mainza koji je predsjednik Njemačke biskupske konferencije i koji je također veoma opasan. To su, dakako, ljudi ljevice koji se u biti približavaju jednom Karlu Rahneru, jednom Hansu Küngu, ali se veoma čuvaju to reći. Biraju forme kojima žele izbjeći da ih se ovima pribraja, ali oni imaju isti duhovni nazor".

Nadbiskup Marcel Lefebvre u intervjuu 30. lipnja 1989.

* * *

Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a o proglašenju blaženim pape Pavla VI.

Na završetku izvanredne Sinode o obitelji, u nedjelju 19. listopada 2014. papa će Franjo papu Pavla VI. proglasiti blaženim. Svećeničko bratstvo sv. Pija X. izriče najveće pridržaje s obzirom na proglašenje blaženim i svetim nedavno preminulih papā. Ubrzani postupak svjesno zanemaruje mudrost drevnih pravila Crkve.

Zacijelo je Pavao VI. papa enciklike *Humanae Vitae*[1] koja je katoličkim obiteljima donijela svjetlo i utjehu kada su temeljna načela braka bila snažno napadnuta kako su ih na sablažnjiv način napali i sada neki sudionici na ovoj posljednjoj Sinodi.

Ali Pavao VI. je također papa koji je priveo kraju Drugi vatikanski sabor; unutar Crkve uveo je doktrinarni liberalizam koji se izriče u zabludama kao što su vjerska sloboda, kolegijalnost i ekumenizam. Uslijedila je pomutnja koju je sam Pavao VI. priznao u govoru od 7. prosinca 1968. godine : „Crkva danas prolazi vrijeme nemira. Neki se bave samokritikom, reklo bi se čak samouništenjem.(…) Kao da se Crkva sama na sebe obara".

---

[1] 25. srpnja 1968

Godinu je dana kasnije priznao: „Na brojnim poljima Koncil nam dosada nije dao spokoj, nego je štoviše prouzročio pomutnju i probleme koji nisu korisni jačanju Kraljevstva Božjega u Crkvi i u dušama“. Sve do alarmantnog poziva 29. lipnja 1972: „Sotonin dim je ušao kroz neku pukotinu u hram Božji: sumnja, nesigurnost, preispitivanje, nemir, nezadovoljstvo, sukobljavanje uzeli su maha“. Ali se samo ograničio na konstataciju, a da nije poduzeo prikladne mjere da zaustavi ovo samouništenje.

Pavao VI. je papa koji je, s ekumenskim ciljem, nametnuo reformu obreda Mise i svih obreda sakramenata. Kardinali Ottaviani i Bacci javno su pokudili ovu novu Misu rekavši da ona predstavlja „u cjelini kao i u detaljima, zapanjujuće udaljavanje od katoličke teologije Mise formulirane na XXII. sjednici Tridentskog sabora’’.[2] Slijedeći ih, mons. Lefebvre je definirao da je nova Misa „prožeta protestantskim duhom“ rekavši da sadržava „štetan otrov za vjeru.“[3] [3]

Za njegova pontifikata mnogobrojni su svećenici i redovnici proganjani, a također i osuđivani zbog svoje vjernosti tridentskoj Misi. Svećeničko bratstvo sv. Pija X. sa žaljenjem podsjeća na osudu koja je izrečena 1976. mons. Marcelu Lefebvreu koji je proglašen suspendiranim *a divinis* poradi svoje privrženosti ovoj Misi te svojeg kategoričkog odbijanja reformi. Tek 2007. godine Benedikt je XVI. priznao da tridentska Misa nikada nije bila dokinuta.

Slijedeći vlastitog Utemeljitelja, Svećeničko bratstvo sv. Pija X. ponovno javno očituje svoju privrženost dvijetisućljetnoj Tradiciji Crkve, uvjereno da ova vjernost, daleko od toga da bude grčevita povezanost s prošlošću, sa sobom nosi spasonosan lijek za samouništenje Crkve.

Menzingen, 17. listopada 2014.
Izvor: DICI

* * *

[2] U *Breve esame critico della nuova messa (Kratak kritički pregled NOM-a)*, pismo predstavljanja kardinala Ottavianija i Baccija, 3. rujna 1969., §1.

[3] Otvoreno pismo zbunjenim katolicima

U hrvatskom tajništvu možete naručiti sljedeće knjige:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu (na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

Sljedeće Mise Svećeničkog Bratstva sv. Pija X. održat će se u Zagrebu, i u našoj novoj kapelici na adresi: V. Lisinskog 1, Dugo Selo; u božićnom vremenu.

Obavijest o točnim terminima objavit ćemo u idućem broju našeg časopisa, a možete ih dobiti i preko naše mailing liste, ili na internetskoj stranici: http://christusrexhrvatska.blogspot.com ; gdje možete pronaći brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi, i o poslanju Bratstva.

Sveti Josipe,
zaštitniče
hrvatske domovine,
moli za nas!

SADRŽAJ:

Predgovor ... 3
Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a o susretu s kard. Müllerom ... 4
Razgovor s msgr. Fellayom nakon susreta s kardinalom Müllerom ... 5
Život i poslanje sv. Pija X. ... 8
Značaj svetog Pija X. za današnje vrijeme crkvene krize ... 11
Islam ... 18
Propovijed nadbiskupa Marcela Lefebvrea prigodom 50 obljetnice svećeništva (Pariz, 23. rujna 1979.) ... 23
Revolucija na Sinodi: jasnoća prije 25 godina ... 33
Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a o proglašenju blaženim pape Pavla VI. ... 33
Knjige koje možete naručiti u hrvatskom Tajništvu ... 35